సుబ్బారావు శోభనం

వియోగి

సుబ్బారావుకు పెళ్ళి అయింది నీరజతో. 'మాంగళ్యం తంతు నామే' అంటూ మంత్రాల మధ్య – అగ్నిహోత్రం చుట్టూ ప్రదక్షిణలతో కొంగు ముడితో పెళ్ళి జరిగి పోయింది.

వచ్చిన చిక్కల్లా అప్పుడే వచ్చింది.

ఆ రాత్రి శోభనం అన్నారు. సుబ్బారావు పసివా డేమి కాదు. ముప్పయి దాటింది వయసు. కాని శరీ రాన్ని, మనసును పవిత్రంగా పెట్టుకున్నాడు కాబోయే శ్రీమతి కోసం. ఆ త్రిల్లు తొలిరేయి యిద్దరూ అనుభవించాలని అతని కోరిక. తెల్లవారుజామున పెళ్లి అయిపోయింది. వచ్చిన బంధుమిత్రులు జారు కున్నారు.

శోభనం కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు సుబ్బారావు.

నీరజ చుట్టాలు, తల్లిదండ్రులు వున్నారు అంతా కొత్తగా వుంది.

రాత్రి భోజనాలు అయ్యాయి. హమ్మయ్య ఒక పని అయిపోయిందనుకున్నాడు. ఆత్రంగా నీరజ కోసం ఎదురు చూడసాగాడు హాలులో. కబురు అందితే వాళ్ళు ఎక్కడ ఏర్పాటు చేస్తారో అక్కడికి పోయి నీరజతో దాంపత్యంలోకి అడుగు పెట్టాలి.

రాత్రి పది అయిపోయింది. ఆడ పెళ్ళివారి నుంచి ఇంకా కబురు రాలేదు. ఎంతసేపని టీవీ చూడగలడు. నీరజ రెండు గంటల నుండి తప్పించు కుని తిరుగుతున్నది. 'ఆ, ఊ' అంటుంది కాని మన స్ఫూర్తిగా మాట్లాడ్డం లేదు.

సుబ్బారావు గట్టిగా ఆవులించాడు.

''నిద్రొస్తున్నది'' స్వగతంగా అన్నాడు అందరూ వినేట్లు.

''ఏం బాబు! నిద్రొస్తున్నదా మేడపైన పక్కలు వేశాం పోయి పడుకో'' అత్తగారు సెలవిచ్చారు.

''అది కాదండి'' నసిగాడు సుబ్బారావు.

''ఏం కావాలి అల్లుడూ!'' మామగారూ ఆరా తీశారు.

''నీరజ- నీరజ కనపడ్డం లేదు తనురాదా?'' ధైర్యం చేసి అడిగాడు.

''తను వేరే గదిలో ఉంది రేపు కనిపిస్తుంది'' చెప్పింది అత్తగారు.

సుబ్బారావు నెత్తిన బండపడింది.

తన వాళ్ళకోసం చూశాడు. అక్కడ అతని తల్లి దండ్రులు లేరు ఎక్కడికో దేవాలయాలకు పోయారు జీపు తీసుకుని

''అది..అది..అది'' మళ్ళీ నసిగాడు.

''అది...అది...అంటే...ఏది?'' అత్తగారికి అర్థం కాలేదు.

''అది లేదా?''

''పెళ్ళాన్ని గౌరవించడం నేర్చుకోండి మరిది గారు!'' నీరజ అక్క శారద 'గయ్' మని లేచింది. ఆమె పెద్ద ఉద్యోగస్తురాలు కూడా ''అప్పుడే పెళ్ళయి ఒక్కరోజుకూడా కాలేదు అది యిది అంటున్నారు. ఇంకపాత పడితే ఏమని పిలుస్తారో!''.

''అబ్బే! అది అంటే అది కాదు అది అది'' కంగారు పడ్డాడు.

''అది చెప్పాలంటే నాకు ఇదిగా ఉంటుంది'' సిగ్గుపడ్డాడు.

''ఓహో! శోభనమా బాబు'' సాగదీసింది అత్త గారు.

''అది కుదరదు యివ్వాళ. దానికి ఒంట్లో బాగో లేదు'' చెప్పింది సాదా సీదాగా.

సుబ్బారావుకు గొంతులో వెలక్కాయ అడ్డుప డింది. మొహం పాలిపోయింది. పదిహేనేళ్ళుగా ఎదురు చూసిన క్షణం అందినట్లే అంది మాయమవు తున్నది.

''ఇందాక బాగానే ఉందే!'' ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు కాసేపటికి తేరుకుని.

''ఈ పురుష అహంకారమే నాకు నచ్చదు'' శారద అంది.

''ఊరుకోవే నీకెందుకు వాళ్ళిద్దరు మొగుడు పెళ్ళాలు. అతనికి దానిపైన సర్వహక్కులు ఉన్నాయి'' అత్తగారు సర్ది చెప్పింది శారదకు.

''ఏమైంది నీరజకు?'' కొంచెం కంగారు నటిస్తూ అడిగాడు.

''అలా అడిగితే ఏం చెప్పాలి నాయనా ఏమి కాలేదు'' అత్తగార్కి పాలు పోలేదు ఎలా చెప్పాలో.

''మరింకేం నాకెందుకు కన్పించడం లేదు?'' అస హనంగా అడిగాడు.

''అయ్యా మరిదిగారు ఆడవాళ్ళు కొన్ని చెప్పగూ డనివి ఉంటాయి అర్థం చేసుకోవాలి. ఆమెకు రెస్టు కావాలి!'' శారద చెప్పింది.

''అదేదో నా దగ్గర ఉంటే బాగుంటుందిగా ఇద్దరం కల్సి మాట్లాడుకుంటూ రెస్టు తీసుకుంటాం'' అమాయకంగా అడిగాడు.

ఫక్కున నవ్వింది శారద. అత్తగారు కష్టపడింది నవ్వు దాచుకోవడానికి మామగారు ఇబ్బంది పడి బయటకు నడిచాడు.

''నువ్వన్నా చెప్పవే!'' అంటూ అత్తగారు వెళ్ళిపో యింది.

శారద సుబ్బారావు మిగిలిపోయారు. శారద అందగత్తె. కాని నీరజతో పోలిస్తే ఆమె అందం చెప్పద గింది కాదు. ఆమెకు, ఈమెకు ఐదేళ్ళు తేడా ఉంది వయసులో. నీరజ లతలా ఉంటే శారద మానులా ఉంది.

''కేసు పోస్టుపోనయింది'' అంది శారద.

''ఎప్పటికి!'' తడారిపోతున్న గొంతుతో అడి గాడు.

''మూడు రోజులకు''

''హతోస్మి! ఎల్లుండి నేను డ్యూటీలో జాయిన వ్వాలి!'' నెత్తినోరు బాదుకున్నాడు.

''ఈ డ్యూటీ ఉండగా ఆ డ్యూటీలో ఎలా జాయిన వుతారు మరిదిగారు?'' శారద ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

''మా ఆఫీసరు దెయ్యం నాకు లీవు యివ్వడుగాక యివ్వడు! పెద్ద శాడిస్టు! పెళ్ళికే ఒక రోజు శాంక్షన్ చేస్తానన్నాడు. కాళ్ళు పట్టుకుని బ్రతిమాలితే ఓ రెండు రోజులిచ్చాడు. ఓ ఆదివారం కల్సివచ్చింది. ఏం ఉపయోగం! దూరాభారం ప్రయాణంలోనే పది గంటలు పోతుంది. అయ్యో! నాగతేంటి'' వాపో యాడు.

''తరువాత వీలు చూసు కుని రండి'' శారద సలహాయి చ్చింది.

''కుదరదు, కుదరదంటే కుదరదు మూడు రోజుల వాయిదా ఏంటి? ఒంట్లో బాగో లేకపోతే డాక్టరుకు చూపించండి. రేపొద్దున అయినా ఫర్వాలేదు. నేను ఒప్పుకోను'' గట్టిగా అరిచాడు అస హనంగా సుబ్బారావు.

''కొత్త బిచ్చగాడు పొద్దెరగడు అన్నట్లుంది మీ మాట. శోభనాలు ఎప్పుడూ రాత్రిపూట చెయ్యడమే సాంప్రదాయం. ఉదయం, మధ్యాహ్నం చెయ్యరు. ఆమె కాపురానికొచ్చిన తర్వాత మీ యిష్టం'' శారద మొండిగా చెప్పింది.

''ఆ కాపురానికేదో, రేపే పంపియ్యండి. మాతో పాటు అక్కడ చూసుకుంటా''

''అరే పదహారు రోజులు పండుగ కాకుండా ఏ పిచ్చాడు కాపురానికి పంపడు. మా యింట్లో''

''అందుకే నాకు ఈ పెళ్ళిళ్ళంటే ఒళ్ళు మంట. ఏ రిజిష్టరు మ్యారేజో చేసుకుంటే హాయిగా ఈ పాటికి ఒకటయ్యేవాళ్ళం ఏ లాడ్జిలోనో.''

ఇంతలో నీరజ లోపలికి వచ్చింది అమాయ కంగా.

''ఏదో ఘర్షణ పడుతున్నట్లున్నారు'' చిన్నగా అంది.

''మరిది గారు మంచి జోరుమీదున్నారు. బాగా తొందర పడుతున్నాడు. అది కావాలిట. ఎంత చెప్పినా వినడం లేదు'' శారద చెప్పింది.

''నువ్వెళ్ళు అక్కా. నే చెబుతాలే!'' పంపించే సింది.

''ఏంటే మీ ఉద్దేశ్యం. ఇవ్వాళ రాత్రి శోభనం అని ఒప్పుకున్నారు. తీరా ఇప్పుడు లేదు అంటుందేంటి. నేనేమన్నా వెర్రి వెంగళప్పలా కనిపిస్తున్నానా?'' ఆవే శపడ్డాడు సుబ్బారావు.

''ఏమండీ! మీరు అలా కోప్పడితే ఎలాగండి'' అతని చేతిని తన చేతిలో తీసుకుంది నీరజ. అంతే అయిసయిపోయాడు జావకారిపోయాడు.

''అస్సలు మీకా ఉద్దేశ్యం ఉందా లేదా?'' లబల బలాడిపోయాడు.

''అయ్యో అందరితో ఏం పని అండి. నాకుంటే చాలుగా కాని కుదరదండి'' గారాలు పోయింది నీరజ.

''ఏమైందే నీ దుంపతెగ'' కోపం అణుచుకు న్నాడు సుబ్బారావు.

''డేంజర్'' సిగ్గుపడింది.

''ఏంటో అర్థమయ్యేట్లు చెప్పి ఏడు. పెళ్లే పెద్ద డేంజరు లాగుంది నాకు!''

''నేను బయటున్నానండి'' గోముగా చెప్పింది.

''నీకేమన్నా పిచ్చా ఇంట్లో ఉండి బయట వున్నా నంటావు?'' విసుక్కున్నాడు.

''అబ్బా! ఆ బయట కాదంటి. ఇంకో బయట!'' ఇంకా సిగ్గుపడింది.

''నీ సిగ్గు సిగతరగా అసలే నాకు కంగారుగా ఉంది. బయటుంటావు,లోపలుంటావు అసలు బయటేంటే బయట?''

''మీ యింట్లో ఎవరూ ఎప్పుడూ బయటుండరా?'' ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

నీరజ పకపక నవ్వింది. పరవశించి పోయాడు సుబ్బారావు.

''నన్ను ఎలా ఏడిపిస్తున్నారే మీరంతా కల్సి. కాపురాని కొచ్చి మీ అందరికీ చూపిస్తా నా తడాఖా. ఇంతకు యింత ఏడిపిస్తా!'' అన్నాడు ఏడ్పుగొంతుతో సుబ్బారావు.

నీరజకు నవ్వు ఆగడం లేదు.

''మరిది గార్ని డాబాపైన బయట పడుకోమను. నువ్వు కింద బయట పడుకో'' శారద లోపలికి వచ్చి చెప్పింది. ఆమె వాలకం చూస్తే బయట నుంచి అంతా వింటున్నట్లుంది.

''అయ్యో! మళ్ళీ బయట-బయట! మీ వాళ్ళు మంచిగా మాటవిని నాకు శోభనం ఏర్పాటు చెయ్యక పోతే నిన్ను రేప్ చేసేస్తాను అంతే!'' కోపంగా అన్నాడు సుబ్బారావు.

ఆ మాటకు అక్క చెల్లెళ్ళకు నవ్వు వచ్చింది.

''మహానుభావా! రేపులు గీపులు ఈ రేపు, మాపు, ఎల్లుండి మూడు రోజులు పనికి రావు!'' నీరజ కిసుక్కున చెప్పింది.

''ఎంత అదృష్టవంతురాలివే మీ బావా వున్నాడు ఎందుకు దండగ!'' శారద అప్పుడే అసూయపడింది మరిదిగారి చొరవకు.

''నువ్వెప్పుడూ పురుష అహంకారం పురుష అహంకారం అంటూంటే నీ మీద ధైర్యంగా చెయ్యి ఎలా వేస్తాడు బావ!'' నీరజ ఆరిందలా చెప్పింది.

''ఏంటి మీలో మీరే మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఇక్కడ నేనొక వెధవని ఉన్నానని మర్చిపోయారా?'' గద్దించి అడిగాడు సుబ్బారావు తిక్కలేస్తున్నది అతనికి.

''సుబ్బారావుగారు, ముహూర్తాలు కుదరడం లేదు. మన పౌరోహితులు ఒప్పుకోవడం లేదు'' శారద చెప్పింది.

''వాడెవడు శుంఠ! నా పెళ్ళాన్ని నేను అది చెయడానికి వాడి పర్మిషన్ కావాలా! నరికేస్తా!'' కోపం వచ్చింది. మరి రాదా పది హేను సంత్సరాలుగా ఎదురుచూస్తున్నాడు.

''నేను పిరియడ్సులో ఉన్నాను'' నీరజ చెప్పింది ఇంక లాభం లేదని.

''రాత్రిపూట బడి ఏంటి?స్కూలుజాబుకు రిజైను చేయమని చెప్పానుగా!''

''అయ్యో! అది కాదండి మెన్సస్ అయ్యాను'' నీరజ చెప్పింది.

కంగుతిన్నాడు అర్థం చేసుకుని, అతనికి ట్యూబులైటు అన్న పేరు ఉంది.

''ఆ మాట ముందు చెప్పి చావచ్చుగా. నా ఖర్మ అది కూడ ఇప్పుడే కావాలా? దరిద్రుడు తలగడగ బోతే వడగళ్ళ వానొచ్చిందని, నాకు కాక కాక ఒక్క పెళ్ళి అయింది. ఒక్క పెళ్ళాం వచ్చింది. జరగక జరగక ఒక్క శోభనం జరుగుతుంటే అది కూడ 'హుష్ కాకి' అయిపోయింది'' చింతించాడు సుబ్బారావు.

అతన్ని ఓదార్చి, నచ్చ చెప్పి డాబా మీద పడుకోబెట్టే సరికి నీరజకు తలప్రాణం తోకకొచ్చింది.

''యు ఆర్ లక్కీ!'' శారద అభినందించింది. ''ఇంక రోజూ పండగే నీకు''

నీరజ బుగ్గలు సిగ్గుతో ఎరుపెక్కాయి.

మరునాడు, ఆఫీసర్ని 'ఉరేసుకుని చావని' అని చెప్పి ఓ టెలిగ్రాం పారేశాడు. సెలవు ఇంకో మూడు రోజులు పొడిగిస్తూ తల్లిదండ్రులు యిల్లు వాకిలి చూసుకోవాలని వెళ్ళిపోయారు సుబ్బారావును పెళ్ళివాళ్ళింట్లో వదిలి.

అత్తారింట్లో మర్యాదలు బాగానే జరుగుతున్నాయి. మూడు రోజులు గడిచాయి. నీరజకు స్నానం చేయించారు.

సుబ్బారావు ఆనందంలో మునిగిపోయి ఉన్నాడు.

''సింపుల్‌గా చేయండి. నాకు ఆర్భాటాలు నచ్చవు'' నీరజను పిల్చి చెప్పాడు.

నీరజ నానమ్మకు అన్నీ చాదస్తాలే. ముహూర్తాలు అవీ చూసింది. ''ఈ రోజు బాగోలేదు కదుటే'' అంది.

ఆ మాటే శారద కబురు తెచ్చింది. సుబ్బారావు చిందులేశాడు. శివతాండవం చేశాడు. సరే ఏదో అయిపోయిందని పెడదామనుకున్నారు.

ఏర్పాట్లు చురుగ్గా సాగుతున్నాయి.

ఏవేవో ఊహించుకుంటూ ఇద్దరూ అలా షికారుకు పోయివచ్చారు.

ఇంటికి చేరే సరికి చావు వార్త చల్లగా తెల్సింది.

నానమ్మ బాల్చీ తన్నేసింది.

డాక్టరును పిల్చుకొచ్చే సరికే ఊపిరిపోయింది.

''ఎలా జరిగింది?'' నీరజ అడిగింది.

''శుభ్రాంగా భోంచేసింది. గుండెల్లో కాస్తమంటగా ఉంది డాక్టరున్నాడేమో చూసి రారా అబ్బాయి అంది. ఈయన పోయి వచ్చేసరికే పైకి పోయింది'' అత్తగారు చెబుతున్నారు కన్నీళ్ళతో.

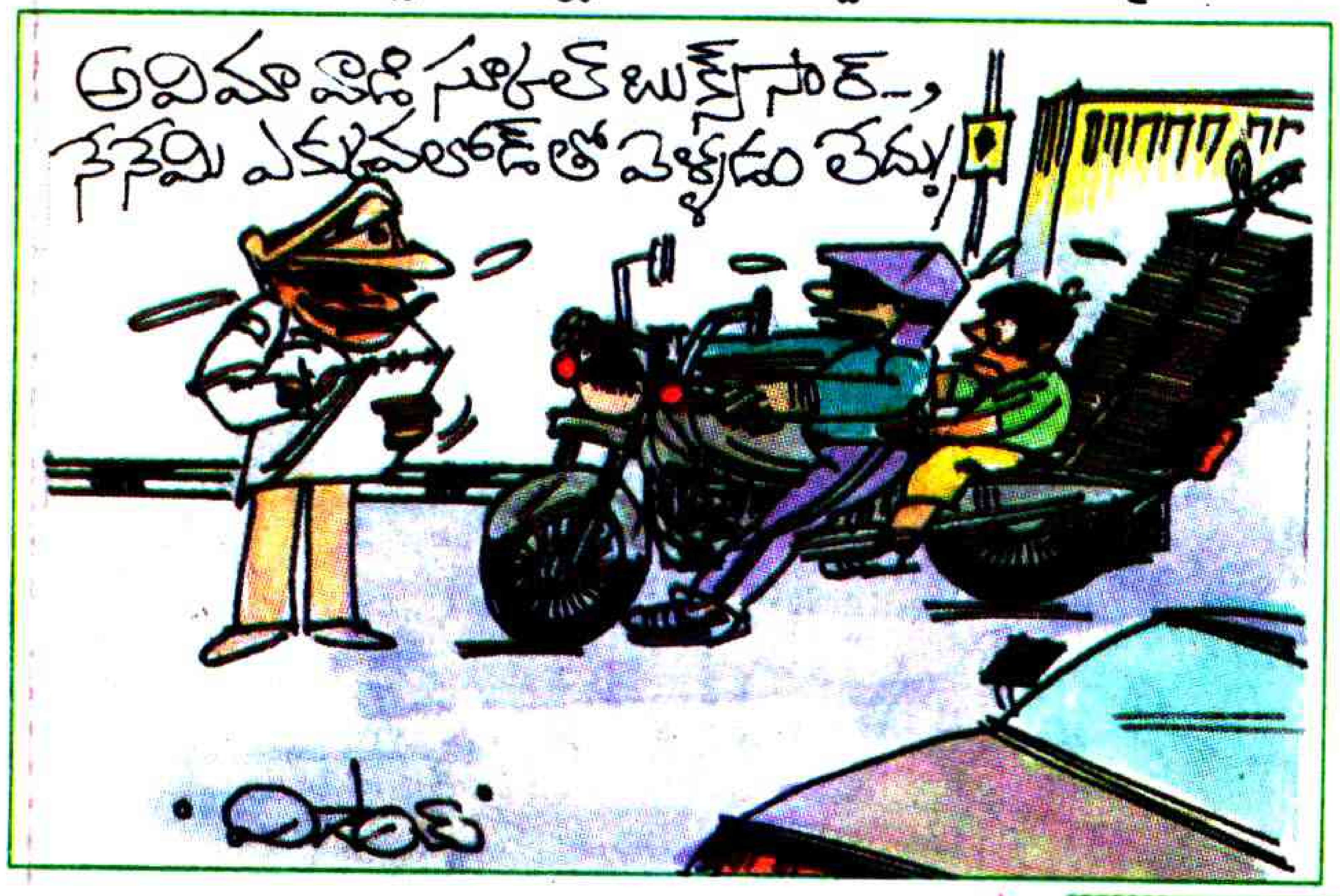

''చాలా అదృష్టవంతురాలు. సుఖంగా చచ్చిపోయింది''

''ఎంత గొప్ప చావు. చివరి నిమిషం దాకా ఏ బాధ లేకుండా పోయింది''

''తొంభై దాటినా కాలు, చెయ్యి, కన్ను బాగా ఉన్నాయి.''

''పాపం! ఎప్పుడూ ఎవరినీ కష్టపెట్టలేదు. ఎవరికీ యిబ్బంది కలిగించలేదు'' జనం చెప్పుకుంటున్నారు.

''ఎందుకు లేదు బామ్మా! ఇప్పుడే చావాలమ్మా! ఆ చచ్చేదేదో నా శోభనం అయింతతర్వాత చచ్చి ఉంటే ఒకపని అయిపోయి ఉండేది. నువ్వు చచ్చి మమ్మల్ని కాస్త చంపావు! '' కొంచెం గట్టిగానే అన్నాడు సుబ్బారావు కసిగా.

జనం విచిత్రంగా చూసి ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుకున్నారు.

నీరజ సుబ్బారావుని లాక్కుని లోపలికి తీసుకు పోయింది.

''ఏంటి మా పరువు బజార్న పడేస్తున్నారు. ఇది ఎలాంటి సమయం? ఏంటా మాటలు. మా యింట్లో నానమ్మ అంటే అందరికీ ప్రాణం'' కోప్పడింది.

''నేనేమన్నానే! ముసలావిడ చచ్చేది ఒక రోజు ఆలస్యంగా చావచ్చు గదా అన్నా!''

''బాగుంది చావు పుట్టుకలు మన చేతిలో ఉన్నాయా?''

''చావేమో గాని పుట్టుకలు మన చేతిలోనే ఉన్నాయి. ఏదీ నువ్వా ఛాన్సు యిస్తే గదా'' దగ్గరకు లాక్కున్నాడు సుబ్బారావు.

నీరజ తోసేసింది 'దూరం-దూరం' అంటూ ''మాకు మైల సోకింది''

''అరే అంత పెద్దావిడపోతే పండగ చేసుకోవాలి. ఎవరన్నా ఏడుస్తారా? సుఖంగా చచ్చిపోయిందిగా యింకేం బాధ. నా బాధ అర్థం చేసుకోరు'' దగ్గరికి రాబోయాడు సుబ్బారావు.

నీరజ కాళి అవతార మెత్తింది ఉగ్రంగా చూసింది మొదటిసారి.

సుబ్బారావు గుండెలు దడదడలాడాయి.

''మీరు పైకి పోయి పడుకోండి...''

సుబ్బారావు మారు మాట్లాడకుండా పైకి పోయి ముడంకె వేసి పడుకున్నాడు.

మరునాడు కార్యక్రమాలు చకచక జరిగిపోయాయి. పెళ్ళి నుంచి వెళ్ళిన బంధువులంతా తిరిగి వచ్చారు. ఆ సాయంత్రానికి శవదహనం పూర్తయింది. మరునాటి నుండి నిత్యకర్మ చేస్తారు.

నీరజ సుబ్బారావుకు వార్నింగు యిచ్చింది తన బంధువుల దగ్గర ఎలా నడుచుకోవాలని ఎలా నడుచుకోగూడదని.

మూడో రోజు చెప్పాడు మామగారితో.

''మామగారు రేపు నేను డ్యూటీలో చేరకపోతే మా బాసు హిట్లరు నన్ను డిస్మిస్ చేసినా చేస్తాడు. నాకేమో కాళ్ళు రావడం లేదు. మిమ్మల్ని యిలా వదిలి వెళ్ళాలంటే చాలా బాధగా ఉంది. దూరభారం మాటి మాటికి రావడం కష్టం. నీరజను తీసుకుపోతాను. మళ్ళీ పంపిస్తాను'' చెప్పాడు.

''అయ్యో! అయ్యో! అపచారం సూతకంలో అమ్మాయిని ఎలా పంపిస్తాం? మంచిరోజు చూసి మేం కబురు చేస్తాం. అప్పుడొచ్చి తీసుకుపో బాబు'' అత్తగారు చెప్పింది.

''చూడండి ఈ ఆచారాలు వ్యవహారాలు ఇవ్వాకుల కాలం నాటివి. ఆ రోజుల్లో అందరికీ తీరిక ఓపిక ఉండేవి. ఈ కంప్యూటర్ యుగంలో యివన్నీ పెట్టు

కుంటే కుదరదు. కాలాన్ని బట్టి మనం సర్దుకుపో వడం నేర్చుకోవాలి'' సుబ్బారావు నచ్చచెప్పాడు.

''నాన్నా! నేను పోను ఏవండీ! ఈ మాటలకు ఇది సమయం కాదంటే మీకర్థం కాదా?'' కోపంగా చెప్పింది నీరజ.

''ఒరే టింగరి వెధవా! మైలలో అమ్మాయిని తెచ్చు కుంటే మనకు శుభం జరగదురా! ఎందుకురా తొందర పడతావు. ఇన్నేళ్ళు మేం పెళ్ళి చేసుకోరా అని వెంట బడితే ఏదో ఒక వంక పెట్టి యిన్నాళ్ళు ఆలస్యం చేశావు. పదేళ్ళు ఆలస్యం చేయగా లేంది పదిరోజుల్లో ఏం కొంపలు మునుగుతాయి'' తండ్రి మందలించాడు.

''పుట్టే పిల్లలు వంకరగా పుడతారురా వెధవా'' తల్లి చెప్పింది.

ఆ రాత్రి సబ్బారావు నీరజను వదల లేక వదల లేక బయలు దేరాడు. బయలుదేరేముందు ఆమె వారిస్తున్నా వినకుండా ఓ ముద్దు యిచ్చాడు.

ఆఫీసులో జాయిన్ కాగానే మిత్రులు బెల్లం చుట్టూ ఈగల్లాగా చేరి ఫస్టునైటు విశేషాలు చెప్పమని వేధించారు.

''శోభనమా నా బొందా! మెన్సనులు, మైలలు నా మొహాన దేవుడు ఆ రాత రాశాడో లేదో'' నిరుత్సా హపడిపోయాడు.

ఈ వార్త దావానంలా నూరుమంది వున్న ఆఫీ సులో వ్యాపించింది. యూనియను వాళ్ళు వచ్చి సానుభూతి చూపించారు. తర్వాత మిత్రులు ఒక్కొ క్కళ్ళు వచ్చి చెవి కొరికి పోయారు. ఆఖరికి లేడీ స్టాఫు కూడ గుంపుగా వచ్చి జాలిపడిపోయారు.

సుబ్బారావు సిగ్గుతో చితికి పోయాడు.

ఇదంతా ఆఫీసరుకు కన్నెర్ర అయింది.

''ఏమయ్యా! మా కాలంలో మేము పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోలేదా, శోభనాలు జరుపుకోలేదా, కాపురాలు చేయడం లేదా ఇలా ఎప్పుడన్నా ఆఫీసు టైము వేస్టు చేశామా!'' మండిపడ్డాడు ఛాంబరులోకి పిల్చి.

''సారీ సార్ నా తప్పేం లేదు మన వాళ్ళే''

''వాళ్ళొస్తారయ్యా! నువ్వు చెప్పక్కరలేదా నోట్లో వేలు పెట్టుకుని ఏడుస్తూ ఉంటే రాక ఛస్తారా! ఇంతకీ మళ్ళీ ఎప్పుడు పెట్టారయ్యా!'' కుతూహలంగా అడిగాడు.

''ఏంటి సార్ పెట్టేది''

''శోభనమయ్యా శోభనం ఎప్పుడట?'' సిగ్గుప డ్డాడు ఆఫీసరు.

''నాకేం తెల్సు సార్ అసలే పసివాడ్ని వాళ్ళ శోభనం వాళ్ళిష్టం!'' విరక్తిగా చెప్పాడు.

''అలా డిసప్పాయింట్ అయితే ఎలాగయ్యా? మొగాడివి ఎలా ఉండాలి. అసలే శోభనం పెళ్ళికొడు కువి. మంచి హుషారులో ఉండాలి. ఇంక ఈ లోకం లోకి వచ్చి ఆఫీసు పని చూడు. ఫైళ్ళల్లో ఎక్కడా మీ ఆవిడ పేరుగాని, శోభనం పేరుగాని రాసేవు భద్రం. పైనుంచి సస్పెన్షన్ ఆర్డర్లు వస్తాయి'' సుద్దులు, జాగ్ర త్తలు చెప్పి పంపించాడు ఆఫీసరు.

సుబ్బారావు తలవంచుకుని వచ్చి సీట్లో కూర్చు న్నాడు.

నాన్నమ్మ కర్మకు పిలుపు వచ్చింది సుబ్బారావుకు.

''కర్మ అయింతర్వాత నీరజను పంపుతారా?'' అని అడిగాడు ఫోన్ చేసి.

''లేదు ఆమె అస్థికల నిమజ్జనం కోసం అందరం కాశి, ప్రయాగ, గయ, వెళుతున్నాం. ఎలాగూ అంత దూరం వెళుతున్నాం కాబట్టి యింకా ముఖ్యమైన ప్రదేశాలు చూస్తాం. మీరు సెలవు పెట్టి రండి'' అని సమాధానం వచ్చింది.

''ఓర్నాయనో? నాయినమ్మ కాదు నా పాలిట సైంధవుడు అయిపోయింది. అవన్నీ అంత అవస రమా?'' అడిగాడు.

''సెంటిమెంట్ మా యాత్రలో మీరు నాతో డుంటే బాగుంటుంది'' నీరజ చెప్పింది.

''ఏం ఫర్వాలేదు. మీ నాయినమ్మ ఆత్మ తోడుం టుంది. అయినా వాళ్ళని పంపి నువ్వు వుండి యిటు రావచ్చుగా'' అడిగాడు దింపుడు కళ్ళెం ఆశతో.

''నాయినమ్మకు నేనంటే యిష్టం. నా పెళ్ళి చూడా లని కలలు కనేది. చూసింది, పోయింది'' చెప్పింది.

''ఛ ఛ! పెళ్ళి కాకుండా శోభనం చూడాలని కల గంటే బాగుండేది!'' విచారించాడు.

''నా కోసం రండి ప్లీజ్'' బ్రతిమాలింది.

''మా ఆఫీసరు తుగ్లక్ పర్మనెంట్ లీవు యిస్తానం టాడు. అప్పుడు ఏం తినాలి మనం. అసలే ఉద్యో గాలు దొరకడం చాలా కష్టంగా ఉంది'' చెప్పాడు.

''ఊర్నించి రాగానే ఫోన్ చేస్తాను వచ్చేయండి. శోభనం చేసుకుందాం'' సిగ్గుపడుతూ చెప్పింది.

ఆ మాటకే ఉబ్బిపోయాడు. ''అలాగే కానీ ఏది ఎప్పుడు ఎలా జరగాలో అది అప్పుడు అలా జరిగి తీరుతుంది అని మా లీడరు అంటూ ఉంటాడు''.

వాళ్ళ రాకకోసం నిరీక్షించాడు. నిరీక్షణలో రోజులు వారాలు గడిచిపోయాయి.

ఊరు చేరినట్టు చివరికి ఫోన్ వచ్చింది నెల తర్వాత. ఎగిరి గంతేశాడు సుబ్బారావు 'యాహూ!' అంటూ.

ఆఫీసు స్టాఫంతా వచ్చారు ఆ అరుపునకు ఏమైందంటూ.

''ఏం లేదు మా ఆవిడ వచ్చేసింది వాళ్ళ ఊరికి'' చెప్పాడు.

''ఓస్ అంతేగదా! శోభనం అను కున్నాం!'' లేడీ స్టాఫ్ పెదాలు విరి చారు.

''వాళ్ళావిడ వస్తే ఇంక శోభనం ఎందుకు జరగదు. ఇవ్వాళో రేపో, ఇవ్వాళే ఊరికి పోతావా? వాడు లీవు ఎలా యివ్వడో నే చూసుకుంటా!'' యూనియన్ లీడరు వీరావేశంతో అన్నాడు.

''ఊహూ! వాళ్ళకి మంచి చెడ్డ అంటూ ఏవో ఉంటాయి. వట్టి చాదస్తపు మనుషులు'' నీరసంగా చెప్పాడు.

''అయినా ఈ కాలంలో ఏంటి ఈ చాదస్తాలు. పెళ్ళి కాకుండానే ఒకటవుతున్న రోజులు'' ఎవరో కామెంటు చేశారు.

ఆ రాత్రి సుబ్బారావు శ్రీమతికి ఫోన్ చేశాడు. డైరెక్టుగా విషయంలోకి వచ్చాడు.

''ఎప్పుడే అది''

''ఏది''

''నా బొంద అదే''

''అదా అదేదో యిప్పుడు కాదనుకుంటా''

''మళ్ళీ బయటున్నావా?'' కోపంగా అడిగాడు.

''అది కాదుట అదేదో మాసం వచ్చిందట. అమ్మను పిలవమంటారా! అక్కను పిలవమంటారా చెబుతారు'' నీరజ అడిగింది.

''అక్కకే యివ్వు కాస్త మన బాధ అర్థంచేసుకుం టుంది'' నీరసంగా చెప్పాడు.

''హలో సుబ్బారావుగారు! బాగున్నారా! నేను శారదను. మీ వదిన్ని వరసకు'' సన్నాయి నొక్కులు నొక్కింది.

''ఏం బాగుంటామండి. నా బతుకు బస్టాండు అయిపోయింది. అందరూ కామెంటు చేసే వాళ్ళే'' వాపోయాడు.

''ఇప్పుడేం జరిగింది. అప్సరసలాంటి భార్య దొరి కిందిగా''

''ఆ! అప్సరసే కాని నాకే నీరసం ఇంతకూ ఎప్పు డుట అది?''

''అదా! ఇప్పుడే కాదు'' చెప్పింది మృదువుగా శారద.

''ఏం మాయరోగం వచ్చింది?'' కసిగా అన్నాడు.

''ముహూర్తాలు కుదరడం లేదు. ఏదో మాసం- ఆ ఆషాఢమాసం రేపట్నించి వస్తుందిట. ఆ మాసం అయిపోవాలి.''

''ఓర్నాయనో మాసమా! ముప్పయి రోజులు. అప్పటిదాకా ఎవరు బ్రతికుంటారో, ఎవరు పోతారో'' పూర్తిగా నీరసపడిపోయాడు.

''మీ కీ కలయిక మధురంగా ఉంటుంది. విర హంలో ఎంత సుఖం ఉందో తర్వాతర్వాత మీకు తెలి యదు'' నీతులు చెప్పి నీరజకిచ్చింది శారద.

''నీరజా! కాపురాని కొచ్చెయి. శోభనం సంగతి తర్వాత. నిన్ను చూసి చాలా యుగాలైంది''.

''కుదరదట ఆ మాసం పోవాలిట''

''పోనీ నేను వచ్చెయ్యనా టాక్సీ తీసుకుని రేపు ఆ మాసం వచ్చేలోగా శోభనం చేస్తారేమో కనుక్కో!'' ఆశగా అడిగాడు.

''లేదు చెయ్యరు. నేను ట్రైచేశా'' సిగ్గుతో అంది.

ఇంతలో అత్తగారు లైనులోకి వచ్చారు.

''అల్లుడుగారు ఆషాఢమాసంలో అమ్మాయి రాకూడదు. మీరు రాకూడదు. ఎంత ఒక నెలేగా. తట్టుకోండి. ఎలాగూ ఇన్ని సంవత్సరాలు బ్రహ్మాచా రిగా బ్రతికారు. మీకేం పెద్ద కష్టం కాదులెండి'' చెప్పింది అత్తగారు.

పీకల దాకా కోపం వచ్చి ఫోన్ పెట్టేశాడు.

భారంగా రోజులు గడుస్తున్నాయి. ఫోన్లలో

మాటలు తప్పించి ప్రత్యక్షంగా చూసుకోలేకపోతు న్నారు. ఇంకో వారంలో ఆషాఢమాసం ముగుస్తుంద నగా ఆఫీసరు పిలిపించాడు. 'లీవు యివ్వనంటాడా గురుడు. యూనియన్‌తో చెప్పాలి' అనుకుంటూ లోపలికెళ్ళాడు.

''కంగ్రాట్సు సుబ్బారావు నీకు ప్రమోషన్ ఛాన్సెస్ వచ్చాయి'' ఆఫీసరు అన్నాడు.

''నా మొహాన అంత అదృష్టం ఉందా సార్'' నీర సంగా అన్నాడు.

''యస్ యుడిజర్వ్‌యిట్'' ఆఫీసర్ చెప్పాడు.

''ఏమో సార్ న్యాయబద్ధంగా నాకు రావాల్సినవే రావడం లేదు. అలాంటిది గాంబ్లింగ్ లాంటి ప్రమో షన్ నాకెలా వస్తుంది?'' సుబ్బారావు ఆరా తీశాడు.

''వస్తుందయ్యా! వస్తుంది. మీ ఆవిడ వచ్చిన వేళా విశేషం చాలా బాగుంది. మీ పెళ్ళి ముహూర్తం దివ్యంగా వుంది'' చెప్పాడు ఆఫీసరు.

''ఏమో సార్ పెళ్ళి కాగానే వాళ్ళ నాయనమ్మ పైకి పోయింది. మరి శోభనం అయితే ఎవరు పోతారో! ఏం జరుగుతుందో!'' దిగులుగా అన్నాడు.

''అదేమోగాని నువ్వు యిప్పుడు ట్రైనింగుకు పోతున్నావు!'' కాగితం అందించాడు.

''ఏంటి సార్ ఇది.. నాకేంటి ట్రైనింగు ఆఫీసులో యింత మంది ఉంటే నాకెందుకు సార్ యిస్తున్నారు'' కంగారు పడ్డాడు.

''నువ్వు ఆఫీసరుగా సెలెక్టు అయ్యావయ్యా. పూనాలో మూడు నెల్లు ట్రైనింగు అదయింతర్వాత పోస్టింగు యిస్తారు'' ఆనందంగా చెప్పాడు ఆఫీసరు.

కాని సుబ్బారావు సంతోషపడాల్సింది పోయి కళ్లు తేలేసి టేబుల్ మీదకు వాలిపోయాడు.

ఆఫీసరు కంగారుగా గ్లాసులో వున్న నీళ్ళు జల్లాడు.

సుబ్బారావు కళ్ళు తెరిచాడు ''ఎలా ఉంది'' అడి గాడు.

''మీరు యమధర్మరాజా సార్!'' అడిగాడు భయంగా.

''నేనయ్యా మీ ఆఫీసర్ని!'' ఇంకాసిన్ని నీళ్ళు జల్లాడు.

''నే బ్రతికే ఉన్నానా సార్!''

''ఏమయ్యా! శుభవార్త చెప్పినా తట్టుకోలేకపోతే ఎలా? దీనికోసం ఎంతమంది పోటీ పడుతున్నారు. రాలేదని కుళ్ళుకు ఛస్తున్నారు'' వాపోయాడు.

''సార్! నా దొక చిన్న మనవి సార్ ట్రైనింగుకు నాభార్యను తీసుకుపోవచ్చా సార్'' ఆశగా అడిగాడు.

''నో! నో! ఇది రెటిసిడెన్షియల్ ట్రైనింగు. నువ్వొక డివే పోవాలి. రోజుకు నీ మీద మనవాళ్ళు మూడు వేలు ఖర్చుపెడతారు. హాస్టలు ఫైవ్‌స్టార్ హోటల్ లాగా ఉంటుంది. ఎంజాయ్ యువర్ సెల్ఫ్!''

''ఎంజాయ్‌మెంటా నా బొందా! నా నీరజ లేకుండా నేనక్కడికి పోయి ఒక్కడ్ని ఏం చేసేది సార్! ఇంతకు ఎప్పుడు సార్ పోవాల్సింది''.

''రెండు రోజుల్లో బయలు దేరాలి. నాలుగు రోజుల్లో ప్రారంభవుతుంది. అర్జెంటుగా సర్దుకో!'' చెప్పాడు ఆఫీసరు.

మొహం వేలాడేసుకుని చెవులూపుకుంటూ వచ్చాడు.

వెంటనే నీరజకు ఫోన్ చేసి చెప్పేశాడు అంతా–

''నేను ట్రైనింగుకు వెళ్ళాలి. రేపు మీవూరు వచ్చి శోభనం చేసుకుని ట్రైనింగు వెళ్ళమంటే ఆ రకంగా ట్రైన్ బుక్ చేసుకుంటాను. లేకపోతే మళ్ళీ మనం కల్సు కునేది మూడు నెల్ల తర్వాత'' చెప్పాడు సుబ్బారావు.

అడిగి చెబుతానంది నీరజ.

''కుదరదు బాబు ట్రైనింగు పోయిరా బాబు. ప్రశాంతంగానే చేసుకుందువు గాని శోభనం. తొంద రేముంది?'' అత్తగారు చెప్పారు.

''మీకు లేదు మీకుండదు. మీరన్నీ అనుభవిం చారు కాబట్టి కాని మేము పసివాళ్ళం. పెళ్ళయిన బ్రహ్మచారులం మాకుండదా!'' దబాయించాడు.

కొంత సేపు నిశ్శబ్దం. ఏవో గుసగుసలు శారద లైనులోకి వచ్చింది.

''హలో! మీరు మరీ అంత బాధపడకండి. మీరు రోజూ మాట్లాడుకుంటూనే ఉన్నారుగా! మా టైములో ఈ సౌకర్యం కూడా లేదు. మనసు ప్రధానం దేనికైనా అదెప్పుడూ మీ గుండెల్లోనే ఉంటుంది'' హితబోధ చేసింది.

''అలాగేనమ్మా! నీరజను మీ దగ్గరే ఉంచుకోండి. పిల్లలు చక్కగా పుడతారు. పెరిగి పెద్దవుతారు. ముసలి తనంలో మమ్మల్ని చూస్తారు. ఈ జన్మకు పెళ్ళయిందన్న తృప్తి చాలు! మీ యింట్లో ఎవరన్నా పోతే వచ్చి చూసి పోతూ ఉంటాను'' చెప్పాడు సుబ్బారావు భారంగా నిట్టూరుస్తూ.

''అమ్మా! మీ అల్లుడుకు మెంటల్ లేచినట్లుంది'' శారద చెప్పింది వాళ్ళమ్మతో.

''మెంటల్ లేవడమేంటి ఇప్పుడు కొత్తగా, అతనె ప్పుడో మెంటల్!'' అత్తగారి మాటలు చిన్నగా వినిపి స్తున్నాయి–అట్నుంచి.

''ఈ జన్మలో ఇండియా బాగుపడదు'' అని ఫోన్ పెట్టేశాడు కసిగా.

ఆ విధంగా మూడు నెలలు సదరు సుబ్బారావు అజ్ఞాతవాసం చేశాడు. దిగ్విజయంగా ట్రైనింగు పూర్తి చేసుకుని వచ్చేముందు అత్తగారి ఊరులో దిగాడు.

కాని ఎవరూ స్వాగతం సత్కారాలు చేయలేదు. మంగళవాయిద్యాలు మంగళ తోరణాలతో ఆహ్వానిం చలేదు.

నీరజ గుమ్మంలో కొచ్చి భయం భయంగా చూసింది.

''ఏంటి అలా చూస్తున్నారు. నేను సుబ్బారావును. స్టేషనుకు ఒక్కరు రాలేదేంటి..'' కసురుకున్నాడు.

''అయ్యో! శారద క్కయ్యా; నాన్నగారు వచ్చారే!'' ఆశ్చర్యపో యింది నీరజ.

అత్తగారు నిశితంగా చూస్తున్నది.

''నీ పేరేంటి బాబు అన్నావు?'' అత్తగారు అడి గారు కళ్ళజోడు సరిచేసు కుంటూ.

''అత్తగారు! నేను సుబ్బారావును. మీ అల్లుడ్ని. మీ నీరజ మెళ్ళో తాళికట్టిన అసలు సిసలు మొగుడ్ని'' చెప్పాడు సుబ్బారావు.

''అప్పుడు పీలగా బక్కగా ఉండేవాడివి. ఇప్పు డేంటి దుక్కలా తయారైవచ్చావు. అసలు నువ్వు నువ్వేనా?'' గుర్తుపట్టలేక అడిగింది.

వెనకనించి మాటలు వినిపించాయి.

''రైలంతా వెతికాం అల్లుడు ఎక్కడా కనపడ లేదు'' అంటూ లోపలికి వచ్చాడు మామగారు.

''నమస్కారం సార్''

''నమస్తే ఎవరు కావాలి బాబు'' అడిగాడు పర ధ్యానంగా మామగారు.

''నేను మామగారు మీ అల్లుణ్ణి సుబ్బారావును'' చెప్పాడు సిగ్గుపడుతూ.

''ఓ అల్లుడా! ఏంటి యింత చిక్కిపోయావు'' అనుమానంగా అడిగాడు.

కుశల ప్రశ్నలు భోజనాలు అయింతర్వాత అసలు విషయం కదిపాడు.

''వారందాకా మంచి ముహూర్తాలు లేవు టోయ్!'' మామగారు చెప్పారు.

''నేను రెండు రోజుల్లో డ్యూటీలో జాయిన్ కావాలి. తర్వాత నాకు పోస్టింగ్స్ యిస్తారు. ఎక్కడికే స్తారో తెలీదు. మా ప్రమోషన్లు ఆల్ ఇండియావి'' కంగారుపడుతూ చెప్పాడు.

''నిజమే శోభనం అంటే నూరేళ్ళ పంట. అలా తొందరపడితే ఎలా అల్లుడూ'' అత్తగారు విసు క్కున్నారు.

''మరీ చిన్న పిల్లాడిలా వచ్చినప్పటి నుండి ఒకటే పాట ఏంటి మరిదిగారు?'' శారద కూడా విసుక్కుంది.

''ఇంతకూ మీ ఆయన కనపడ్డం లేదేం?'' అడి గాడు కో బ్రదర్ అన్న తనకు సపోర్టు వస్తాడన్న ఆశతో శారద మొగుడి గురించి వాకబు చేశాడు.

''ఆయనా! ఆయన ఇక్కడ ఉండటం లేదు లేండి. ఎక్కడికో ట్రాన్సఫరయిందని అక్కడుంటు న్నాడు'' చెప్పింది శారద.

''మరి మీరు వెళ్ళలేదూ ఆయనతోటి!'' ఆశ్చ ర్యంగా అడిగాడు.

''మేమేం శోభనం పెళ్ళికొడుకులం! పెళ్ళి కూతుళ్ళం కాదుగా! మాకు పిల్లా పీచు ఉన్నారు. వాళ్ళకు బడిదడి ఉంటుందిగా! ఆ పల్లెటూళ్ళో ఏమీ దొరకవు మొగడు తప్ప'' చెప్పింది శారద విరక్తిగా.

''మామగారు మీరు శాస్త్రులు గార్ని పిలిపించి పెట్టుడు ముహూర్తమన్నా పెట్టించండి. ఆ తరువాత

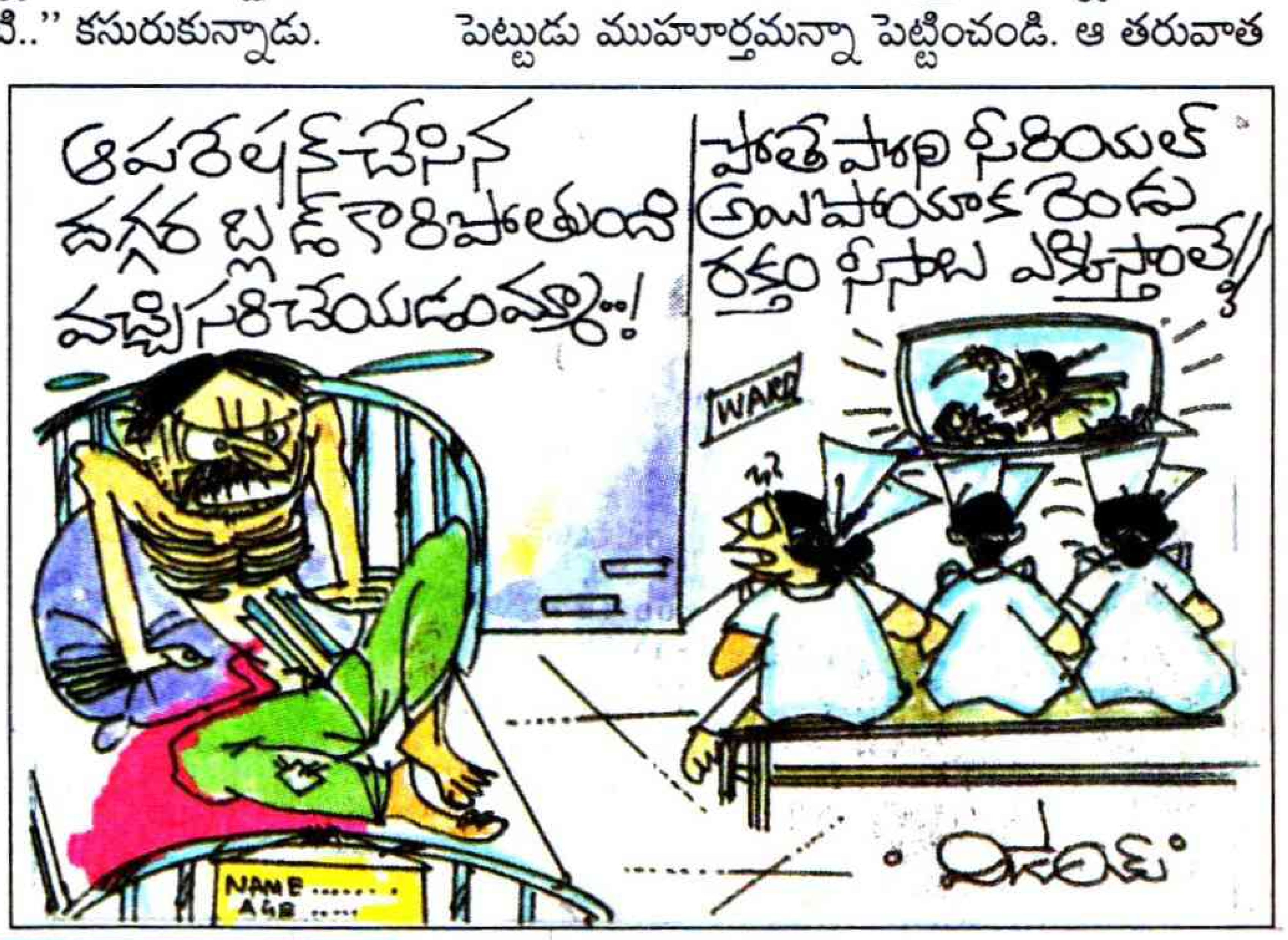

అమ్మాయిని తీసుకుపోతాను'' చెప్పాడు ఆవేశంగా.

''లాభం లేదండి! ఓ వారం ఆగాలని చెప్పాడు.'' కుండబద్దలు కొట్టినట్లు చెప్పారు మామగారు.

సుబ్బారావు మొహంలో రంగులు మారుతున్నాయి.

''అవన్నీ తరువాత చాలాకాలం తర్వాత కల్సుకున్నారు. కాస్త సినిమాకు పోయి వస్తే మనసుకుదుట పడుతుంది'' చెప్పింది అత్తగారు.

ఆ నరకంలో ఉండటం కంటే సిన్మా మంచిదని పించి బయలు దేరాడు నీరజను తీస్కుని.

కోబ్రదర్ స్కూటర్ తీసుకుని బయలుదేరాడు సినిమాకు. డ్రైవ్ చేస్తూ తన బాధలు ఏకరువు పెట్టాడు దారిలో.

''అయ్యో! మాటల్లో దారి తప్పామండి ఔట్ స్కర్ట్సు కొచ్చేశాం. పొలాలు కనిపిస్తున్నాయి'' చెప్పింది నీరజ కంగారుగా.

హఠాత్తుగా బండి యింక ముందుకు సాగనని మొరాయించింది. కిక్ కొట్టినా కదల్లేదు.

''నీరజా! అలా పొలం గట్లమీద కూర్చుని మాట్లాడుకుందారా!'' అంటూ ఆమెని రెక్క పట్టుకుని లాక్కుపోయాడు.

మసక మసక చీకట్లు కమ్ముతున్నాయి. పొలంలో పల జన సంచారం కనుచూపుమేరలో లేదు. దూరంగా రోడ్డు మీద లారీలు, బస్సులు పోతున్నాయి.

ఓ పెద్ద చెట్టుపక్కకి తీసుకువచ్చాడు. ఆమె సౌందర్యానికి వివశుడైపోయాడు. ఆమె ఒంటిమీద చెయ్యివేశాడు.

ఆ స్పర్శ ఆమెకు కొత్తగా ఉంది. ఒళ్ళంతా వణుకు వచ్చింది. అతను ఆమెను అల్లుకుపోయాడు. వేడి సెగలు తగులుతున్నాయి చెంపలకు.

''ఏమండీ! ఎవరన్నా చూస్తారండి'' భయపడింది నీరజ.

''ఎవరూ రారు ఎన్ని నెలలు అయిందో నిన్ను చూసి'' అన్నాడు.

''ఏమండీ! మనకు ముహూర్తాలు లేవు కదండీ! ఇంకా శోభనం కాలేదు'' వారించింది నీరజ.

''మీ బ్రాహ్మడ్ని, మీ వాళ్ళను కట్టకట్టుకుని గంగలో దూకమను. నాకు సంబంధం లేదు. మీ చాదస్తాలతో నా జీవితాన్ని నాశనం చేశారు. మనం నష్టపోయింది ఎవరు కట్టిస్తారు'' అడిగాడు.

ఆమెకు ఏదో గుబులు లేచింది. మనసు తప్పు అని వారిస్తున్నది. శరీరం కావాలంటున్నది. బుద్ధి పీకుతున్నది. భయం భయంగా చుట్టుపక్కల చూస్తున్నది.

అతను ఆమెను సర్పంలా పెనవేసుకున్నాడు.

ఎన్నో సంవత్సరాల నిరీక్షణ ఫలించిందన్న తృప్తితోన ఆమెను పెనవేసుకున్నాడు. కోట్లు గుమ్మరించినా అందని స్వర్గం తను అందుకోబోతున్నాడన్న ఆనందంతో ఆమెను అల్లుకుపోయాడు.

''ప్లీజ్! ఇంటికి పోదాం. ఇలా పదిమంది కంటబడితే బాగుండదు!''

''వద్దు మీ వాళ్ళ చాదస్తంతో చచ్చిపోతాం''

''రాత్రికి నేను ఎలాగో మ్యానేజ్ చేస్తానుగా. ఇప్పుడు వెళ్ళి పోదాం. తప్పండి. శోభనం మధురంగా జరగాలి!'' సిగ్గుతో అంది.

''వద్దా నువ్వు ఒప్పుకోకపోతే రేప్ అన్నా చేస్తాను జాగ్రత్త'' బెదిరించాడు వయసు వేడిలో వున్న సుబ్బారావు.

ఆమె పెదవిని కొరికాడు గట్టిగా. కాలం స్థంబించిపోయింది. స్వర్గం అంచులు చేరారు.

కెవ్వున కేక వేసింది బాధతో.

బిత్తరపోయాడు సుబ్బారావు.

రోడ్డు మీద పోతున్న వాళ్ళు ఆగిపోయారు ఆ కేకకు.

పొలంలో దూరంగా వున్న వాళ్ళు కట్టెలు పట్టుకుని పరుగెత్తుకొస్తున్నారు.

సుబ్బారావు కంగారు పడిపోయి సర్దుకున్నాడు.

నీరజ పరవశంలో అరమోడ్పు కళ్ళతో ఉంది. తియ్యని బాధ!

''ఏమయ్యా! ఏమి చేశావు. చూడ్డానికి పెద్దమనుషల్లా ఉంటారు. చేసేవన్నీ తప్పుడ పన్లే ఆమెని రేప్ చేశావా పద పోలీసుస్టేషనుకు''

''నాలుగు తగిలించండి!'' ఎవరో కట్టె ఎత్తారు.

''ఇటువంటి వాళ్ళను ఊరికే వదలకూడదు బుద్ధి చెప్పాలి'' పదిమంది ఆవేశపడిపోతున్నారు. ఆమె వంక సానుభూతి చూపిస్తున్నారు. కొందరు నాలుగు దెబ్బలు తగిలించారు.

''ఏమంటున్నారు మీరు ఈమె నా భార్య! మేము యిద్దరం భార్యాభర్తలం!'' ముచ్చెమటలతో చెప్పాడు.

''చాల్లేవయ్యా! భార్యభర్తలట భార్యభర్తలు! అయితే యిలా కక్కుర్తి పడతారా! ఖచ్చితంగా ఈమెను లేపుకొచ్చి ఉంటావు. లేదా నమ్మించి మోసం చేసి ఉంటావు'' మెడమీద చెయ్యి వేశాడు ఒకడు.

''అరే నమ్మండయ్యా బాబు నేనెవరికీ హాని చెయ్యలేదు'' జీర గొంతుతో అన్నాడు.

''ప్రతి దొంగ అలానే అనేది కాళ్ళు చేతులు కట్టేసి పోలీసులకు అప్పగిద్దాం. అయినా నీకు ఆ మాత్రం తెలివి లేదటమ్మా! ఎవరిని పడితే వారిని నమ్మి వచ్చేయ్యడేమేనా?'' నీరజకు బుద్ధి చెప్పసాగారు కొందరు.

ఇంతలో పెట్రోలింగ్ చేస్తున్న పోలీసు వ్యాను అటుగా వచ్చి ఆగింది పోలీసులు యిద్దరు వచ్చారు లాఠీలు వూపుకుంటూ.

''నడవండి స్టేషనుకు'' హుంకరించారు పోలీసులు.

నీరజకు జరుగుతున్నది లీలగా అర్థమయింది. ఆమె ఒళ్ళు ఆమె స్వాధీనంలో లేదు రెండు చేతులెత్తి దండం పెట్టింది బలవంతాన.

''సారీ సార్! ఆయన తప్పేం లేదు. మేమిద్దరం భార్యాభర్తలం. మమ్మల్ని వదిలెయ్యండి'' ప్రార్థించింది తాళిబొట్టు బయటకు తీసి చూపుతూ.

''మరి యివేం బుద్ధులమ్మా! పబ్లిగ్గా బయట శృంగారం'' అడిగాడు పోలీసు.

''న్యూసెన్సూ కేసు పెడతాం'' అని బెదిరించాడు.

సుబ్బారావు జేబులోంచి తన ఐడెంటిటి కార్డు చూపించాడు. పర్సులోంచి ఓ పది పచ్చనోట్లు యిచ్చాడు. అందరికీ దండం పెట్టాడు. అందరూ వెళ్ళిపోయారు.

సుబ్బారావు చిన్నగా కేక వేశాడు.

''యాహూ నా శోభనం అయిపోయింది'' వెళుతున్న ప్రజలు ఆ కేకవిని వెనక్కి తిరిగి చూసి నవ్వుకుంటూ ముందుకు వెళ్ళిపోయారు.

''ఇంకెక్కడా అనకండి జరిగిన అవమానం చాలు. మా వాళ్ళ దగ్గర అస్సలు అనకండి'' గోముగా అంది.

''సుబ్బారావు మంచి బాలుడు- శోభనం కావలసిన పెళ్ళికొడుకు!'' లెంపలు వేసుకున్నాడు.

''అయినా మీరిలా దొంగతనంగా తొందరపడకుండా ఉండాల్సింది'' జలదరిస్తున్న ఒళ్ళుతో అంది నీరజ.

''నేను బుద్ధిమంతుడిని కాబట్టి యిన్నాళ్ళు ఆగాను. ఇంకోళ్ళయితే నిన్ను లేపుకు పోయేవాళ్ళు'' చెప్పాడు స్కూటర్ స్టార్ట్ చేస్తూ.

''ఇప్పుడు మా వాళ్ళకు నేనేం చెప్పాలి!'' భయంగా అడిగింది.

''చంపేస్తా! నోర్మూసుకుని కూర్చో! ఏం ఎత్తకు వాళ్ళు రాత్రికి శోభనం పెడితే పెడతారు లేకపోతే లేదు. రాత్రిపూట అందరూ నిద్రపోయింతర్వాత లేచి బయటకురా! నీకోసం వెయిట్ చేస్తూ ఉంటాను'' సుబ్బారావు చెప్పాడు.

''శోభనం వాళ్ళు చేయించాలి కదండి-తప్పు కదండి''

''నీ మొహం శోభనం వాళ్ళు చేయించేదేంటి! మనం మేజర్లం! మనమే చేసుకుంటాం! దొంగతనంగానైనా సరే కాకపోతే చిన్న రిక్వెస్టు'' అడిగాడు.

''ఏంటండి అది!'' అమాయకంగా అడిగింది.

''దయచేసి ఇందాకటిలా కెవ్వున కేకవెయ్యకు- అందరూ వచ్చి నా ఒళ్ళు హూనం చేస్తారు'' చెప్పాడు సుబ్బారావు భయపడుతూ.

''ప్రయత్నిస్తాను. నాకేం జరిగిందో నాకే తెలీదు!'' సిగ్గుతో అంది నీరజ.

స్కూటర్ ఎక్కి అతని నడుంచుట్టూ చెయ్యివేసి తల అతని భుజం మీద వాల్చింది.

అంతే!

కళ్ళు తెరిచేసరికి హాస్పిటల్లో వున్నారు.

'శోభనం' అని కలవరించాడట సుబ్బారావు నర్సులు తమలోతాము నవ్వుకుంటున్నారు.

''అల్లుడుగారు మీరు నీరజ కోలుకోవడానికి ఓ మూడు నెలలు పడుతుంది. ఆ తర్వాత మూఢం పోవాలి. కొంచెం ఆర్నెల్లు ఆగాలి'' అత్తగారు చెప్పింది సుబ్బారావుకు.

ఆ మాటలతో సుబ్బారావు మళ్ళీ స్పృహ తప్పాడు.

✻